

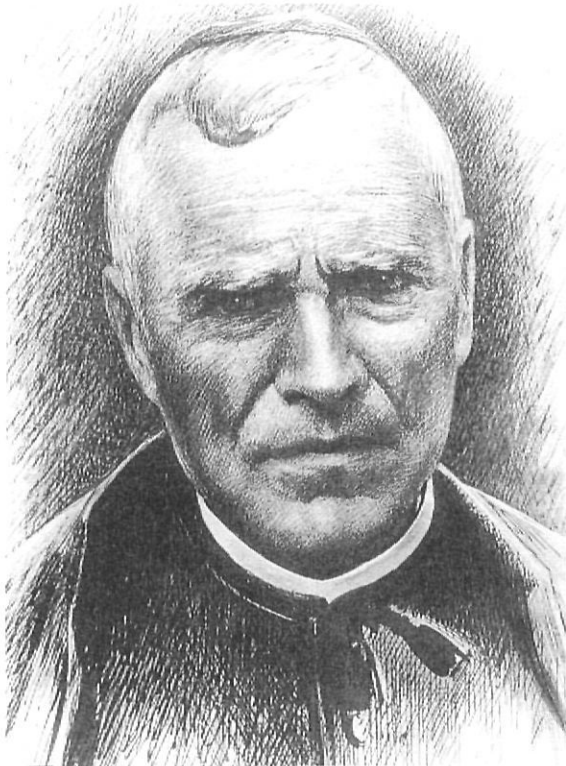
Carta de mossèn Cinto

Els cent cinquanta anys del naixement de Jacint Verdaguer han donat ocasió a moltes commemoracions i a algunes justes i oportunes reivindicacions, tant a les seves terres de Vic com a tot Catalunya. Entre nosaltres, l'aniversari potser no ha tingut el ressò que mereixia la vinculació literària de mossèn Cinto amb les terres gironines.

Modest Prats i Joan Carreres van aplegar fa temps les dades bàsiques sobre l'estada del poeta a Banyoles, el sojorn al santuari del Mont, les visites al seu entorn, la volta per l'Empordà i el pas fugaç per Girona. Tot això es va escaure a l'estiu de 1884, quan Verdaguer tenia trenta-nou anys i es trobava en un moment dolç de la seva carrera literària. Feia set anys que havia triomfat als Jocs Florals de Barcelona amb *L'Atlàntida* i quatre que havia estat proclamat Mestre en Gai Saber. Aquí va completar *Canigó* i va escriure obres com els *Goigs de la Mare de Déu del Mont*, la composició *A mos amics de Banyoles* i el poema

El Bruel.

Encara l'any següent, mossèn Cinto tornaria a pujar uns dies al Mont. Després començaria el llarg calvari de contradiccions, d'incomprensions i de sofriments. L'any 1890 encara va refusar la invitació de Joaquim Vayreda per presidir els Jocs Florals d'Olot. El 1901, en canvi, va presidir els de la Bisbal i va pronunciar-hi el seu discurs sobre *L'Empordà*. I el 1902, tres mesos i mig abans de la seva mort, va adreçar a Girona la carta, fins avui inèdita, que reproduïm. És la resposta breu a la sol·licitud de col·laboració que li devia fer

la revista *Vida*, emblemàtica publicació fundada pocs dies abans pels germans Masó i els germans Viver i on es va estrenar com a escriptor un pintor anomenat Prudenci Bertrana.

Mossèn Cinto, malalt, s'excusa per no atendre la petició rebuda, però deixa oberta una porta que ja no tindrà temps de tancar: la tramesa posterior d'algun poema marià, sens dubte pertanyent al llibre *Flors de Maria*. En la citació bíblica, Verdaguer lliga el record de la Verge amb el títol de la revista: *Qui me invenerit, inveniet Vitam*.

La carta és del 28 de febrer de 1902. Mossèn Cinto va morir el 10 de juny següent, i la revista el va sobreviure un any just. El 15 de juny de 1903 s'extingia per sempre aquesta mostra efímera de l'esclat cultural gironí de començament de segle.

Jesu, Joseph y Maria
sien nostra companyia

Preverent sor meien:
Brobi ab un no de la
bonica revista *Vida*
la invitació de V
a' escriure hi. Men
A. m'ho dispensava
si no li envio res en
cara. Pa li envia vi
mer en la quelcom
d'un llibre a la Verge
que estich fent ara.
Ella me l'beneena
y beneena ensemp
lo periodich de V.
Qui me invenerit In
veniet vitam.

Gen de cor in 1902

Jacint Verdaguer
28 febrer 1902

Tres mesos i mig
abans de morir,
Verdaguer va escriure
a mossèn Antoni Viver,
responsable de *Vida*.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ